

Director statement (ENG)

It was during the making of my first documentary '*feel my love*' (78', 2014) about living with dementia, that I knew that my next film would be about the final phase of life. During the intense shooting period I was not just confronted with a profound vulnerability, but also with the finite nature of our lives. I have had the privilege to closely observe and understand how saying goodbye to life in a trusted environment is part of life itself.

Our society has banned death to behind closed doors. It has isolated itself from it. Therefore, when death occurs, the confrontation is enormous. It feels like a failure. How does one end a story, a life, in a self-aware and meaningful way? How do you deal with that? These are such hard things to talk about.

For three years I have worked intensively with palliative home care teams and a hospice in Belgium. They are the indispensable common thread throughout the film. Through them I have had the opportunity to meet many people, each one of whom has taught me something valuable. Despite the sadness and the dark side, I have experienced a lot of beauty in the deep connections between people. It has made me understand that this is a fully-fledged growth phase in life. How limited it might seem; life is fully lived in these final experiences. Here and now.

Spread over a longer period, I met Rebecca (41), Fernand (87) and Delphine (92). They allowed me into their world during the last weeks of their lives. I have witnessed how Rebecca tried self-consciously to prepare her husband and three young daughters for her goodbye. I met Fernand and Emma, each other's lifelong lovers, in their farewell period. And I met Delphine, who has been lovingly taken care by her daughter Myriam, while still struggling with her 'silent sorrow', her oldest son who has spent his life in an institution.

During the process of the film, inevitably, a very close bond grew with all people involved. As a filmmaker I also had to say goodbye to the people I had grown so close to, but only just had met. The entire process of the film - from preparation, filming to editing, has been a deeply transformative experience. I hope that while watching the film, viewers can sense this intimacy that pierces straight to the essence.

Touching Infinity is a film about letting go, but also about beauty, love, wonder, gratitude, acceptance, compassion and deep connection.

Director statement (NL)

Het is tijdens het maken van mijn debuut, de documentaire *'feel my love'* (78', 2014), over leven met dementie, dat ik wist dat mijn volgende film over de laatste fase van het leven zou gaan. Tijdens die intense draaiperiode werd ik niet alleen geconfronteerd met een grote kwetsbaarheid, maar ook met onze eindigheid. Ik heb er van dichtbij geobserveerd en begrepen hoe afscheid nemen van het leven in een vertrouwde omgeving deel uitmaakt van het leven zelf.

Onze moderne samenleving heeft de dood verbannen naar een klein kamertje ergens achter gesloten deuren. Ze heeft zich ervan geïsoleerd tot ze er niet meer omheen kan. En dan is de confrontatie erg groot. Het voelt aan als een falen. Maar hoe eindig je een verhaal op een zelfbewuste en betekenisvolle manier? Hoe ga je hiermee om? We kunnen er zo moeilijk over praten.

Gedurende drie jaar heb ik intens samengewerkt met palliatieve thuiszorgequipes en een hospice in België. Zij vormen een onmisbare rode draad doorheen de film. Via hen heb ik vele mensen mogen ontmoeten die me allen op hun manier iets geleerd hebben. Ondanks het verdriet en de donkere kant heb ik veel schoonheid mogen ervaren in verbinding met de ander. Ik heb geleerd dat het een volwaardige groeifase is in het leven. Hoe beperkt ook, er wordt geleefd doorheen de hele kleine dingen. Hier en nu.

Verspreid over een langere periode leerde ik Rebecca (41), Fernand (87) en Delphine (92) kennen. Ze lieten me toe in hun wereld tijdens de laatste weken van hun leven. Ik was getuige van hoe Rebecca op een zelfbewuste manier haar man en drie jonge dochters trachtte voor te bereiden op haar afscheid. Ik ontmoette Fernand en Emma, elkaars grote geliefden, in een periode van afscheid nemen. En ik leerde Delphine kennen, die gedragen door haar dochter Myriam, worstelde met een 'stil verdriet'.

Er ontstond een hechte band met alle betrokken personen. Dat kan niet anders. Als filmmaker moest ik ook afscheid nemen van de mensen die ik net had leren kennen. Het hele filmproces, van voorbereiding tot en met de montage, was een transformerende ervaring. Ik hoop dat mensen op dezelfde onbevangen manier getuige kunnen zijn van een intimiteit die recht naar de essentie gaat.

Touching Infinity gaat over loslaten, maar ook over schoonheid, liefde, verwondering, dankbaarheid, aanvaarding, mededogen en diepe verbinding.